

civis es Jerusalem, qui non oblivisceris Jerusalem, ne obliviscatur te dextera tua; ecce illi qui locuti sunt vanitatem, beatum dixerunt populum cui hæc sunt: dic mihi tu canticum Sion. « Beatus, inquit, populus cujus Dominus Deus ipsius¹. » Interrogate corda vestra, fratres, si desideratis bona Dei, si desideratis civitatem illam Jerusalem, si concupiscitis vitam æternam. Omnis ista terrena felicitas sinistra vobis sit, illa sit dextera quam semper habebitis. Etsi habueritis sinistram, nolite de sinistra præsumere. Nonne corripis eum qui de sinistra voluerit manducare? Si mensæ tuæ injuriam putas fieri manducante conviva de sinistra; quomodo non fit injuria mensæ Dei, si quod dextrum est, sinistrum feceris, et quod sinistrum est, dextrum feceris? Quid ergo? « Si oblitus tui fuero, Jerusalem, obliviscatur me dextera mea. »

XVII. « Adhæreat lingua mea faucibus meis, nisi tui meminero². » Id est, obmutescam, inquit, nisi tui tui meminero. Ut quid enim loquitur, ut quid sonat, qui cantica, Sion non sonat? Ipsa est lingua nostra, canticum Jerusalem. Canticum dilectionis sæculi hujus, lingua aliena, lingua barbara est, quam in captivitate didicimus. Ergo mutus erit Deo, qui oblitus fuerit Jerusalem. Et parum est meminisse: nam et hostes meminerunt ejus, volentes eam evertere. Quæ est civitas ista, dicunt? Qui sunt Christiani? et quales sunt Christiani? O si non essent Christiani! Vicit jam captiva turba captivatores suos, et tamen murmurant, et sæviunt, et volunt interficere apud se peregrinantem sanctam civitatem: sicut voluit ipsum populum interficere Pharao, quando masculos occidebat natos, et foeminas relinquebat; virtutes præfocabat, concupiscentias nutrieat. Parum ergo est meminisse: vide quomodo memineris. Quædam cum odio meminimus, quæ

¹ Psal. cxxlii, 15. — ² Id. cxxxvi, 6.

dam cum amore. Cum ergo dixisset, « Si oblitus tui fuero, Jerusalem, obliviscatur me dextera mea. Adhæreat lingua mea faucibus meis, nisi tui meminero: » addidit statim, « Si non præposuero Jerusalem in principio jucunditatis meæ. » Ibi est enim summa jucunditas, ubi Deo perfuimur, ubi de fraternitate cohærente et civica societate securi sumus. Nullus ibi tentator nos violabit, nullus vel ad aliquam illecebram percellere poterit, nihil ibi delectabit nisi bonum. Morietur ibi omnis necessitas, orietur ibi summa felicitas. « Si non præposuero Jerusalem in principio jucunditatis meæ: »

XVIII. Et convertit se ad Dominum contra hostes ipsius civitatis: « Memento, Domine, filiorum Edom¹. » Edom ipse dictus est qui et Esaü: audistis enim modo cum Apostolus legeretur, « Jacob dilexi, Esaü autem odio habui². » Duo filii erant in uno utero, ambo gemini, in utero Rebeckæ, filii Isaac, nepotes Abraham: nati sunt ambo, unus ad hæreditatem, alter ad exhæredationem. Fuit autem hostis fratris sui iste Esaü, quia prævenit benedictionem ejus filius minor: et impletum est, « Major serviet minori³. » Major ergo quis est, et minor quis est, et quis est major qui serviet minori, modo intelligimus. Major videbatur populus Judæorum, minor ex tempore populus Christianorum. Et videte quomodo major servit minori. Illi portant codices nostros, nos vivimus de codicibus ipsorum. Sed ut generaliter de omnibus intelligatis, fratres, majorem et minorem; major dicitur homo carnalis, et minor dicitur homo spiritalis; quia prius est carnalis, et postea spiritalis. Habes Apostolum aperte dicentem: « Primus homo de terra terrenus, secundus homo de cælo cœlestis. Qualis terrenus, tales et terreni; et qualis cœlestis, tales et cœlestes. Sicut portavimus

¹ Psal. cxxxvi, 7. — ² Gen. xxv, 30. — ³ Rom. ix, 13, et Gen. xxv, 23.

» imaginem terreni, portemus et imaginem ejus qui de
 » cœlo est. » Ibi autem supra dixerat : « Sed non prius
 » quod spiritale est, sed quod animale, postea spiritale ¹. »
 Animalem autem eundem dicit, quem carnalem ostendit.
 Homo qui nascitur, animalis esse incipit, carnalis esse in-
 cipit. Si se convertat a captivitate Babylonæ, in reditum
 Jerusalem, renovatur, et fit renovatio quædam secun-
 dum novum et interiorem hominem : et fit minor tempore,
 major potestate. Ergo Esäu omnes carnales, Jacob autem
 omnes significat spiritales : minores electi, majores illi re-
 probati. Vult et ipse eligi? Fiat minor. Edom autem ap-
 pellatus est de cibo quodam lenticulæ rubro, id est, roseo
 quodam cibo. Bene cocta erat lenticula defricata, concu-
 pivit iste Esäu a fratre suo Jacob, et cessit illi primatum
 suum, victus concupiscentia manducandæ illius lenticu-
 læ. Ille autem cessit cibum voluptatis, et sumpsit ho-
 norem dignitatis. Ita ex placito quodam inter eos factum
 est, ut ille major, ille minor sit, ut major serviret minori :
 et appellatus est Edom ². Interpretatur autem, quantum
 dicunt qui illam linguam noverunt, Edom, sanguis : nam
 et punice Edom, sanguis dicitur. Noli mirari. Ad sangui-
 nem pertinent omnes carnales. « Caro et sanguis regnum
 » Dei non possidebunt ³. » Non illuc pertinet Edom,
 pertinet illuc Jacob, qui caruit cibo carnali, et sumpsit
 honorem spiritalem. Ille vero factus est inimicus. Omnes
 carnales spiritualibus inimici sunt : omnes tales concupis-
 centes præsentia, insequuntur eos quos vident meditari
 æterna. Contra hos iste respiciens in Jerusalem, et rogans
 Deum ut eruatur a captivitate, quid dicit? « Memento,
 » Domine, filiorum Edom. » Libera nos a carnalibus, ab
 eis qui imitantur illum Edom, qui fratres majores sunt,

¹ 1 Cor. xv, 46-49. — ² Gen. xxv, 29-34, et xxvii, 36, 37. — ³ 1 Cor.
 xv, 50.

sed hostes sunt. Prius nati sunt, sed posterius nati vice-
 runt ad primatum : quia concupiscentia carnis illos de-
 jecit, contempta concupiscentia istos erexit. Vivunt, et
 invident, et persequuntur.

XIX. « Memento, Domine, filiorum Edom, in diem
 » Jerusalem. » Diem Jerusalem, quo laboravit, quo cap-
 tivata est ; an diem illum felicitatis Jerusalem, quo libe-
 ratur, quo pervenit, quo æternitati sociatur? « Memento,
 inquit, Domine, noli oblivisci, filiorum Edom. » Quo-
 rum? « Dicentium, evacuate, evacuate, usque dum fun-
 » damentum in ea. » Istum ergo diem memento, quando
 evertere volebant illi Jerusalem. Quantas enim persecu-
 tiones passa est Ecclesia? Quomodo dicebant filii Edom,
 id est, carnales homines, subditi diabolo et angelis ejus,
 colentes lapides et ligna, sequentes concupiscentias carnis,
 extinguite Christianos, tollite Christianos, nec unus re-
 maneat, evertite usque ad fundamentum? Nonne dicta
 sunt hæc? Et cum ista dicerentur, persequentes impro-
 bati sunt, martyres coronati sunt. « Dicentium : E-
 vacuate, evacuate usque dum fundamentum in ea. » Filii
 Edom dicunt, » Evacuate, evacuate : » Et Deus dicit,
 « Servite ¹. » Cujus verba possunt superare, nisi Dei, qui
 dixit, « Quia major serviet minori ²? Evacuate, evacuate
 » usque dum fundamentum in ea.

XX. Et convertit se ad illam : « Filia Babylonis infe-
 » lix ³. » Infelix ipsa exultatione tua, ipsa præsump-
 tione tua, et inimicitis tuis. « Filia Babylonis infelix. »
 Civitas ipsa dicitur Babylon et filia Babylonis : quomodo
 Jerusalem et filia Jerusalem, et quomodo Sion et filia
 Sion, hoc more appellatur Ecclesia et filia Ecclesiæ. Prop-
 ter successionem dicitur filia, propter prælationem dici-
 tur mater. Fuit prima quædam Babylonia, numquid ipse

¹ Gen. xxv, 23. — ² Rom. ix, 13. — ³ Psal. cxxxvi, 8.

populus in ea permansit? Per successionem Babyloniae, facta est filia Babylonis. « O filia Babylonis infelix tu! » Beatus qui retribuet tibi retributionem tuam ¹. » Infelix tu, beatus ille.

XXI. Quid enim tu fecisti, et quid retribuetur tibi? Audi: « Beatus qui retribuet tibi retributionem tuam, » quam retribuisti nobis ². » Quam retributionem dicit? Ad hoc claudit Psalmus: « Beatus qui tenebit, et elidet » infantes tuos ad petram. » Illam dicit infelicem, beatus autem qui retribuet ei retributionem quam retribuit nobis. Quærimus, quam retributionem: « Beatus, inquit, » qui tenebit et elidet infantes tuos ad petram. » Ipsa est retributio. Quid enim fecit nobis Babylonia ista? Jam cantavimus in illo Psalmo: « Sermones iniquorum prævaluerunt adversus nos ³. » Quando enim nati sumus, parvulos nos invenit ista confusio sæculi hujus; et offocavit nos errorum diversorum vanis opinionibus adhuc infantes. Natus infans futurus civis Jerusalem, et in prædestinatione Dei jam civis, sed interim captivatus ad tempus, quando discit amare nisi quod insusurraverint parentes? Instruunt et docent illum avaritiam, rapinas, mendacia quotidiana, diversas culturas idolorum et dæmoniorum, remedia illicita præcantationum et ligaturarum. Quid facturus est adhuc infans, anima tenera, attendens ad majores quid agant, nisi ut quod eos viderit agere hoc sequatur? Babylonia ergo persecuta est parvulos nos: sed Deus dedit nobis agnitionem sui jam grandibus, ut non sequeremur errores parentum nostrorum. Quod et tunc commemoravi prædictum a Propheta ⁴: « Ad te gentes venient ab extremo terræ, et » dicent: Vere mendacium coluerunt patres nostri, vanitatem quæ illis non profuit ⁵. » Jam juvenes dicunt,

¹ Psal. cxxxvi, 9. — ² Ibid. — ³ Id. lxiv, 4. — ⁴ Vide Enarrat. in Psal. lxiv, n. 6. — ⁵ Jerem. xvi, 19.

qui occisi erant parvuli sequendo ipsas vanitates: projiciendo autem vanitates, et reviviscendo in Deum proficiant, et retribuunt Babyloniae. Qualem retributionem ei retribuent? Quam retribuit nobis. Parvuli ejus vicissim offocentur: imo parvuli ejus vicissim elidantur, et moriantur. Qui sunt parvuli Babyloniae? Nascentes malæ cupiditates. Sunt enim qui cum vetere cupiditate rixantur. Quando nascitur cupiditas, antequam robur faciat adversum te mala consuetudo, cum parvula est cupiditas, nequaquam pravæ consuetudinis robur accipiat; cum parvula est, elide illam. Sed times ne elisa non moriatur: ad petram elide. « Petra autem erat Christus ¹. »

XXII. Fratres, organa in operando non cessent, vobis invicem cantate cantica Sion. Quam libenter audistis, tam libentius agite quod audistis; si non vultis esse salices Babyloniae, pasti de fluminibus ejus, et fructum nullum afferentes. Sed suspirate in æternam Jerusalem: quo præcedit spes vestra, sequatur vita vestra: ibi erimus cum Christo. Christus nobis modo caput est; gubernat nos modo desuper: amplectetur secum in illa civitate; æquales erimus Angelis Dei. Non auderemus hoc suspicari de nobis, nisi promitteret Veritas. Hoc ergo concupiscite, fratres, hoc die noctuque cogitate. Quidquid de mundo feliciter arriserit, nolite præsumere: nolite libenter colloqui cum cupiditatibus vestris. Hostis major est, occidatur ad petram: brevis hostis est, elidatur ad petram. Et majores ad petram occidite, et minores ad petram elidite. Petra vincat. In petra ædificamini, si non vultis tolli aut a fluvio, aut a ventis, aut a pluvia. Si vultis armati esse contra tentationes in sæculo, crescat et roboretur desiderium Jerusalem æternæ in cordibus vestris. Transiet cap-

¹ 1 Cor. x, 4.